

ACC. N:R M. 14807:1-22.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

Landskap: *Småland* Upptecknare: *C. M. Pettersson, Tingsjö*
Härad: *Konga* Berättare: " " "
Socken: *Ljunder* Berättarens yrke: *f. d. lantbrukare*
Uppteckningsår: *1956* Född år *1876* i *Ljunder*

Husbondefolk och tjänstefolk. s. 1-17.
Övernatt. händelser. s. 18-22.

LuF 105

Det var ort och isoknarnas heronkänning bestod jordbruket
av små hemmansdelar med ringa areal, vad åkerjorden
beträffar och är så ännu i dag, men det var annars, nämligen
vårt mycket arbetsfolk på de små jordbruket, beroende på
att allt drevs i gammal stil utan några stora lantbruksmaskiner.
Det var också äfverflöd på folk från torpar och backstugor.
På de flesta gårdarna hade man pojka och dräng stadda för
år och i några gårdar en mindre pojke anställd för sommaren
och kallades sommardrängen. På större gårdar staddo man
endast en pojka för sommaren och titeln blev sommarpojken.
Benämningen husman fanns ej här på trakten och knappt några
lagbrukstorp, men torpare med något skäppland jord knäp,
någon fanns ^{gätt} det fram i 1880 och 90 talet, i årg. med stegarna
fjulla av horn. Bygglaget hade till dessas understöd så-
sompris, ty det emporades mycket arbetsfolk under stundom.
Gårdarnas åkerareal översteg knappt 7 hektar och många
voro därunder, men som det fanns stora ängsmarker
och gödsällar, och ^{som} bönderna höllo många djur varo

~~man~~ i stort behov av arbetskraft sågou som sommarskötare
 reent och i synnerhet på hösten, särskilt då korvet skördades.
 År till 1885 begagnades alltid sköran till korvet och som sedan
 sädesslag odlades mest var det bräda luggen. Allt stannar länge
 på en plats ansågs betydande både för husbondefolket och för
 tjänaren. Jag minns att i mitt föräldrahus och i många andra
 i orten stannade tjänstefolket till de skulle ingå äktenskap
 och då brukade jag en eller två gånger ofta rekommendera någon
 som de väl kände. Ibland var en nyfiken eller blev som ofta
 trädde så liande det hemma minns jag. Tjänstefolket blev ofta
 vänner för liant med husbondefolket. En gammal velsiten och
 fallig bonden var för ena flicka tjänade hos mina föräldrar.
 till hon gifte sig, återkommer alltid, då jag träffade den gamle.
 sin tjänst hos mina morföräldrar, den gamle kände honom
 döt som soknens ledare fram mot rekordskriftet. När jag
 tjänade hos minnaden, det var en lycklig och annars
 fullt tid för honom. Liknande uttalande från gammalt
 tjänstefolk hörde jag ofta i min barndom. De ville

och bekymmersamt
kom till huru brådskande på det ena eller andra stället
och jag förstod att man hade gada minnen från sina äldres
hårda plåtser. Här i orten fanns vint intet något förr
för att köra skogsarbete, eller träska med slaga.
Husbrådan omhändertogs tyvärr för länge denna arbetstid.
Ett och vilde inte köpa tröskverk eller bruka fordon med
hästlar och just av denna anledning emigrerade ofta
sönerna till Amerika. Det var inte lång stiga upp i skogen och
träska med slaga och sedan dagen ^{lång} köra skogens produkter
hemme igen. Till det märkliga bruket loka sig i längan.
Förbräning var den titel som tillkom stället därigenom i rookens
en så herregård och möjligen var det lite rangstillet.
Ifrågans om de yngre drängarna. Torparens med stamt på
gården var i regel i min hand ^{och} samman med husbrådan
och dessa brådar var inte vidare effektiva i arbetet ^{på gammeltor}.
Han var ^{hans} ungdomskamrat, luskamrat och skivkamrat och följde
seder. Han tog sig gerna ton med drängen och sönnen
på gården och kretserade med äldre och allt och alla.

A

ACC. N:R M. 14807:4.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

4

Men när det gällde ellan, så var jag i skolan eller i skolan
 drabbade, då var han den som stod till tjänst med
 råd och råd. Då var han ett med sin hustru
 familj. Jag skall berätta hur det var med hustruns
 som hade sitt soldattorp på sin egen. För och han var en
 domsvärner. De arbetade tillsammans och jag tyckte att
 de tråkade och pratade så mycket och sinade sig ^{av}
 men tyckte att var bräddar. Jag tänkte ofta om jag blev
 bonde så skulle jag inte ha något att göra med soldaten. Jag
 blev bonde, men min vilja. Det var en mycket gammal
 släktgärd och soldaten som jag i ungdom och hustru tyckte
 väl om, följde med på köpet blev min vän för livet. Han
 hade starkt kräftspår och gjorde och lät som en
 bonde. Han märkte de omständigheterna flytta några kilometer
 till en annan lag, men aldrig förenades jag att beröka
 honom så länge han levde. Så tack för ett sammanhåll-
 ningar var önskat i lagarna mellan arbetarna och
 arbetstagar och emellan tjänstefolk och hustrubönder då det gällde.

5

ACC. N:R M. 14807:5.
 Sigan stod för rengöringen i iadagaston och deltog i iadagaston
 Min mor utbrände så småningom som hon tröttnat med iadagaston
 mycket på hennes djurvänlighet och att hon ej behövde
 pigarna hem dagliga de är vore detta j. o. tråkiga
 uppdrag. Sammaas bör att de äldre oxarne skulle
 gäddas och så skedde för varje vår på varje gård,
 så övertog min far gördningen och såg till att ingon-
 ting försumades i den dagliga tilldelningen, så att oxar-
 ne vore färdiga till vanlig tid på våren. Någon ned-
 värdering för rengöringen vid "hemligheten" har jag
 aldrig hört talas om, även nog gjorde man det ojämn
 förstås. Kanof bestämt ^{om} flera minn hem det kunde vara
 a andra gårdar förstås. Min far, född 1828 var en
 framtänksam som skälte latinsen så att det blev
 pudrat och kunde spridas med händerna, om man
 så hade velat. Rengöring av iadagaston anför-
 troddes åt framtidsborn, men av den anledningen
 att de ej behövde karpalket till denna ~~kon-~~
 viktiga, men inte så tråkiga förmånen.
 Det var nog sedvänja från gammal tid tror jag.

FOLKLIVS-
 ARKIVET
 LUND

5

Allt flå stärra djur av nötkreaturen var ej någon
~~anmärkning~~ motvillig tillkom han behärskade tek-
niken förtas, ~~han~~ ^{namn} ~~knäut~~ ^{någon} ej använda knivarna nåll
fick han hålla i skankarna och hjälpa till och dessa
hantlangare fingo ibland lite gläpord för de ej knäut
flå ett djur. Men angående slakten av lästar var det
en annan sak här ~~på 18~~ ^{är} ~~är~~ ^{är} på 1880 och 90 talet.
Men även lästetunnan var min far före ~~en~~ ^{sin} tid
sin tid. Det gör ingenting om jag berättar sammanhang
vid slakten av ett ~~stet~~ ^{stet} i barndom. Far och mor ^{var} stora
djurvänner. Det var 1886 eller 1887 och jag skulle ^{tippar} ~~hålla~~
på en åker med stoet, fars ögrutar och för övrigt ett
prakt djur, som sparades och omhändertogs på allt sätt ~~en~~
Det blev så illa till, att jag barade för nära en sten
och ^{marren} ~~vallt~~ omkring och slog stoet En svula på hant,
så mycket att den blev rädd och skenade och
fick en framfötter bruten i en gränd och måste
medslaktas. Det var näckarens göra på den

att slå hösten
tiden, men han fick inte komma och röra stöck för
far. En granna sände en kula i balingen och sedan
flädde far och grannen djuret och köttet delades ut. Del-
vis till dem som torde äta hästköt. Naturligtvis be-
hålls det mesta i köttkallet, ty det var få som vågade
sig på att äta hästköt då för tiden. Jag minnes att vår
snälla piga förturkat bad minnans: Snälla matmor
lät mig slippa äta hästköt, men minnans mor var en
beständ kvinna och jag minnes väl att de goda kiffarna
slank ner i pigans. Då Ryd hette hon och dog i fjol
som 90 årig och hon heller glömde aldrig hätköket.
Gämslefalket hade skyldighet att arbeta vittida och sent,
och det blev så också i de flesta hem, ja på sent att de
slumrade till. Det användes, kände de väl, säsongvis
förstås. Det dagliga arbetet också gick i allmänhet
eftersom gammal inrotad sedvänja så att allt blev
sent. Sista måltiden för dagen åt man vid 8 tiden
på kvällen och som det i regel var stora familjer var det

mycket disk. Tillagningen av bak skedde alltid
i om kvällen ^{förut} och ibland skenade man golven
det sist man gjorde om kvällen och det var pigans
göra. Hille sedan ^{pigornas} alla krepit till kajs göra något åt
sig själv så kanske han kunde få en vrid ^{eller} han vrid kunde arbeta
~~med~~ ~~kunde göra något åt sig själv~~ Det var mycket illa
ordnat för pigorna i allmänhet. Drängen kunde
i regel disponera sin tid själv. Kanske han hade
i uppdrag att ge hästen kvällsgräs, men annars
kunde han gå vart han ville på kvällen, men på morgnen
skulle han vara till hands i tidig ota. Några ~~många~~
särskilda fridagar voro ej stpulerade endast tagandes
marknadslar och så frimark där tjänsteriet var
slut. Då var ^{tjänsten} ~~fjällen~~ ^{och} ~~han~~ hade något och
då hade ~~han~~ ^{och} med sig till hemmet vissa angunda brö-
kakor, 2 pannkakor, småkakor och kanske lite korv och
kättbullar. Damma förning skulle ^{tjänsten} ~~fjällen~~ ha om ~~han~~ ^{och} skulle
stanna kvar i tjänsten eller ej.

Hindrarna för, flickor som pratar jänk stå och
 ljusa (ljuspilt) åt äldre som gjorde något arbete som
 tarmade belysning, men såg husebonden eller husebonden
 att undersöka ^{så} trötta eller ^{ett} förmått så skickades de att
 att gå till säng. Bortaförstående ifråga om vad tjänstefolket
 talde eller ej var man ej, men tiden var härförd,
 och man hade sjukt i sin ungdom gått igenom
 skutan. Det var ett uttryck som man ofta hörde
 av de äldre. För det mesta förekom stor samhällighet
 mellan tjänstefolk och husebondsfolket och sådant
 höll i regel livet ett. Många hade ^{ett} i går och dagligt
 hem kast upp sig till dagliga husebonden som kunde
 fånga bra jämförelserna via ställning och så blev
 det en gång och Kalas. Ofta fick husebonden
 barn den enda moderns första barn till dopet och det
 ansåg både den forna tjänsteflickan och husebonden
 modern var all förlikna med släktkap.
 Sådant tal hörde man ofta. Dessa äro minnelse

var ett gängse samspel bland barnen förutom
 en i slutet på 1800-talet. Karlarns säll i ena sidan
 vid ett stort slagbord med måltiderna, hussjäderna
 främst och sedan drängarna eller äroldste sonerna
 i tur och ordning efter storleksålder. Frimurarna
 sättes lika placerade i motsatta sidan. Tre eller fyra
 var ej ovanligt antal för jernaden, eller åtminstone
 tidvis. Benämningen falkastugan har jag aldrig hört.
 Kösten skilde sig i allmänhet i så mycket på de olika
 gårdarna. Det fanns rikligt med mat, men det kunde
 finnas något hushållsfolk, men de blövs illa rädda
 och hade nästan alla tjänstefolk och figurerade i skvallet
 kronikan och deras snålhet förstorades och förhögligades.
 Vid kolan och festligheterna av alla slag var tjänstefolket
 själviskarna gäster och värddarna som andra.
 Allmogens kalas bord vanliga och plikorna i familjen var
 värdinnor. Knappast inlyhördas tjänstefolket i de
 andra gårdarna. Det var väl i de flesta fall ena =
 värdar och släkt. Själva har jag och min hustru varit

Jä oätaliga ungdomsskolas. För detta diängar och pigor
blevo alltid inbjudna för så vitt man fick reda
på var de vistades. Det var en god regel som följdes
även om det kunde var si och så med den inbjudnas
vandel vill jag minnas. Det var en slags hänsyn, man
kände en sådan att han ej var väl redd för han ej.
Vid lagdansen och dansbanor var alla lika tycktes
det. Det såg ut som om diängar och pigor höll häskad om
tiåren för vid dansbanorna på något sätt. Frigjörare
och djärvare, ibland tyvärr flumpare än andra,
ty tiden var en smula råare än nu. Tidens
ungdom både vid dansbanor och amnestiades är
bra mycket bättre än förra tidens ungdom.

Särskilda grupperingar fanns ej så vitt jag minnas,
men flickor i synnerhet från de flesta bondgårdar
voro mera välfostrade och uppfores sig i handel
finare i gammal tid än från backstugornas folk,
~~och från~~ därför att dessa tyvärr voro mera

riksdade än bondflickorna. Åminstone en del
 av kända gäster benämna "familjeflickor"
 ett välbekant ord från A. W. Kallre flickor. Det kunde
 ju få sätt bli en viss osegad grän i sammanhan,
 mest emellan flickorna. Föjkaner vore en mängd skäl
 som jag ej behöva nämna obehörda en helämlikhet
 i sammanhan. Tjänstefolket kom från backstugor
 torp och smärre bondgårdar i regel från trakten
 Man kunde varandra å bussen sidor och det var ju
 en fördel. Sökte en flicka från en bondes hem plats
 var i ett i ett hem där kunde få lära sig vana
 äro i det egna hemmet, i en prertfamilj eller
 å en större gård. Till utlandet, särskilt till
 Danmark och Rykland stälte färden, men slog
 af tals illa ut för den utfarande med tragedien
 i följd. Ej så få från denna notera, typen
 Tugen diskvalifiering drabbade var sig flickor eller
 pojkar i ungdomen från en bondgård i ^{deras} ~~deras~~ ungdom i hemtrakt

B

ACC. N:R M. 14807:13.

Engl 182

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

13

Uppskrift

Det var inte så ofta det hände att en piga eller
dräng blevo respektive husmor eller husbond
på en gård, men det kunde ju hända förstås.
Det var fört och främst mycket kockenstuar
i luggarna till detiskt äktenskap, men några
tycker de hika i denna luggarna endas min
tid ha både gillats av allmänheten och slagt
väl ut. En piga i ett äktenskap här för mer 80
år där pigan blev gift med husbonden blev
det inte så synnerligt tillämpligt för hustrun, men
det var annars bra folk och Bona var en såkunnad
bäste förtroendemän omtyckt av alla och den andra
sonen i äktenskapet en H människa. Alla togo
parti för ^{för} denna pigan och det underrättade den as-
betsförda hon fick bara ty den rika maken f. d.
husbonden, en mycket bra karl, kunde sig riktigt
övertyga att ^{han} ansåg sig vara tvungen att gifta sig med
pigan. Att man hade man det om honom.

Uppskrift

Uppskrift

han hade

ACC. N:R M.

14807:14.

FOLKLIVS-
ARKIVET
LUND

14

"Hon hade sina krusade dagar både innan i förbigående och
ofvansläende uttryck. Hon ägnades för mycket i sammanhang
med förhållandena inom ett äktenskap där skilnaden
i social ställning gjorde sig märkbar i sammanhänganden.

Det hände rätt ofta att tjänstefolk gifte sig med bondgär-
darnes ungdom och det väckte ju uppmärksamhet på den tiden, men
var det duktigt folk så togs det väl upp av allmänheten fast
respektive värföräldrar kunde vara sina en till. Det
fanns också exempel på här i orten att de gamla allmog kunde
förlikas sig med om det var för stor missaktning, men
i regel bröckade ena partiet av värföräldrar vara med
sin förmening. Många sedana exempel har hört berättas om
i min barndom och sedermera berättat de flata äktenskapen
med lyckligt slut i samlingen mellan värf och måg respektive
sonhustru. Men var väl vanligt att kuslunden kopade tjänst-
folket utan en räd. Bestäffningar förekom ej här på orten. Det
hade ej gått hästades där man sedan minnas kände sig för
afvar om tjänst till bröd. Och var fattig. Tjänstolymsstadg var en

en tjänst
man.

I regel hade man eldstad i juktammaren. Rumm-
kallades Kammaren, kökkammaren eller "vingar" d. v. s.
uppe på andra våningen. I ytterstegen låg diängen
sömma i huset om det fanns några. I minia ytterstegen
låg diängen och minia bröder samt långa tiden ut för
"måsa gubbar" och det ville jag och min yngre bror
germa gå om kvällen om i fingo lön. Vi lågo i samma
rum som far och mor. I ytterstegen var det mycket spök
och måsa gubbar prattade hela kvällen, även då de
lagade mat och åt i det spökhistorier och allt skrä-
skrock som nästan varje äldre var sprickfull av.
Min far talade aldrig om något utan drog på smannen
och enenad må gubbar och skulle berättas lifet
ur småpojkarne. Ja jag blev verkligen livad.
Far var annars den födde berättaren och som hans farfar
som var född 1767 under Adolf Fredriks tid och dog
föret 1856, så hade far hört mycket om gamla
tider och själv upplevat många händelser som var

I
16.

M. 14807:16

ur benande livet. Han talade om den tid han valla de jäsen i de stora skogsmarkerna och nog var jag rädd ibland både, ty han hade hört så mycket om vad som dölles i skogarna, men som han aldrig såg något märkvärdigt eller vordigt blev han lemn och var vid naturen och djurlivet. Det fanns så mycket viltbröd och blancher för hela livet. En gång blev han dock livrädd. Han tillade in i ett mullas och möttes av ett ilsket fräsande lodjur, varjoh kallades dessa avallungen. Då sprang han brä, så de han. I ängsmarkerna den andra sidan östergjör, närmst därav att ni också har en vesterjö, beger spårne i ena krus knutar. I träängar låg och ligger ännu tre små äkrar från förutiden, med uppsatta eller uppsatta remsor. Den visade han visade om det har jag redan gjort. Hans för fader hade sagt att de av sin förfäders hört att de var från ättlingarna tillvar. Samtidigt så de från jernåldern och aldrig sedan övra av människorna, ända man gick med lön över ängsmarken.

~~namn~~ ~~här som på den övriga öns marken~~. Här på höjden kullen
i ångern alldeles invid ligger en ättegrav såde far och sa
hiten under skuggen var kände jag förordnad för platsen.

Min far glömde aldrig att besöka dessa platser, då han var i Ångern
och spår han gjöt som han och nyligen var jag och såg till
att ej skog eller kullar i närheten, ty kullmarken tränges på.

I förbigående kan jag säga, att när jag och min hustru vid fotat
upptagning på en åker intill, tillade en stenig av äldsta typen.

Men såde far en dag när vi voro små. Dessutom jag berättar något
som ~~han har berättat~~ ^{jag har hört berättat}.

På sommaren brukade amiral Wirgin ^{för i nordiska fartyg}

från Karlstads bevis oss och jagade på våra marker, som alltid
varit fulla av villobård och då berättade han om sitt liv ombord.

Han var chef på en fregat ^{som seglade} för att enligt
antals mellan Europas nationer, hjälpa till att hålla sjövarare i

schack. En gång blev vi påskjutna av en sjövarare, som
ej såg att vi voro örlogsmän. Några skott från våra kanoner var

tillräckliga att göra den anfallande poffe. I närmaste larm hängdes
flyktaren som skivvänga var. Därför ^{jag} ett riktigt misslag såde

denne bakomakt, men tog så ^{icke} lunket. Det hör väl ej till i denna
 uppteckning, men följande historia som jag en kväll ^{fick höra} av vår bröder
 Mörtepollen, som kan illustrera vad som språkades och berättades
 bland "målsägubarnen" och drängarna i "ytterstugan". Pöter Mört hade
 under kvällets lopp, då han lagade fars många gåt berättat så många
 historier, som kom mig att skakna av rädsla, men minn ^{äldre} bröder
 skakade vantroget af full hals, så stället blev argt och förklarade:
 Nu skall jag tala om nånting som jag aldrig glömmet och hade
 ni på julevaktur varit med hade "svinnat". Dessa historier
 vill alla höra. Marinsoldaten Johannes Löf och jag ~~oro~~ sate på
 Lydersjön och skulle björta gäddor, som vi ofta gjorde.
 Vi rodde från Kysliblandet och skulle börja vid Sjölensidan,
 invid den gamla kyrkan. Vatten var ~~mått~~, ~~men~~ vi hade
 ju eld i "brannjärnet". Då hörde vi ett hemskt skrik ifrån
 Kysliblandet och sen kom en eldkula farande i luften och den
 slannade över oss och hemskt skrik hördes och sen kom
 eldkulan och för tillbaka. Jag släkte elden i vattnet och
 så tyst jag kunde. ^{Men} hemmet så fort ^{usnade jag till} du ^{höra}

vi kom inte ut fläcken knäppast. Genomsökta och uppskranda
 kom vi i land, men på vägen från sjön mötte vi en stormant
 segga. Finkbergen var tung som bly ~~knäppast~~ vi ingen fink hade fått.
 Targenting så vi till varandra då vi gick. Inte följde någon
 hade vi om vad som hänt. ^{Sådan} ~~Det~~ skall man hålla tyst om till morgon, därpå
~~med sådana saker~~. Bröderna och drängen skrattade ännu mer
 ventuset och berättaren kände sig besviken på dem. Jag däremot,
 som skulle in till far och mor genom de mörka kirket sprang
 denna kväl emot den stora rökspisens ~~den~~ ^{den} ~~lukt~~ och
 far skrattade godmodigt. Han berättade om sin gamle vän
 Nörte Pellers historier. ~~Om~~ Vår jag blev äldre begrep jag
 väl uppmärksam på denna spökhistoria. Spela här jag
 gästrat om nätterna, någon gång ensam. Det låg muller
 i luften. Detta fink bedrens på hinsten och dimma kunde uppträda
 i ett enda tag. Kattuglorna hvar alldeles förtäcktligt
 vid denna tid. Någon gång, för resten ej så få gånger,
 har jag sett meteoror, två gånger nästan färsamt genom
 nyfunden, fast jag har aldrig sett några göra natt och lund

Tillbaka samma höll, men det var inte så säkert att quikkarne
soll något sådant ske. Allt de ej kom ut på åren är ej svårt att
förklara. Vid jästapåsen höll man sig vid stränderna och i öarna.
Så smågövar är steniga och baten så naturligtvis på en sten brädd.
Allt om en svart gris i g. bevarar kunde låta hända både natt
och dag för dem. Grisar var de av svart ras och griskällarna
noro för inhägnade ute i det fria. Det var ej svårt att för
ett stund djur att make stämpet i sår och ta sig ett. När
djuret enstaka hörd människor komma och gå i området, så ville
detta också se var som var på färde. Inte gånk äldre sökte jag
upp dessa berättare, de flesta född på 1800 talet bögar och bad dem
berätta så mycket de visste och det gjorde och litet till förresten.
Min gamle vän Calle på Jämskällans berättarverk kunde antad-
komma tel. a. följande: För kunde bli många konstver och många de
gå höra till på jobben så hade det en värld: Lena i Runn var
så mycket glad och hon var, men han hade en annan dära
i Sker By, som han gick och pratat må länge och de hade talat
lite om geite må. På åren på den tiden brukade ha vin

med sig ett par brållarne då de va dans, då va för resten
på lördags och söndagskvällarne. När kunde köpas i varje handelsbo
och de brukade vi å hjer fläckorna och di hade gula kringlar,
bunnakringlor du vet om dafflikornapå. Aurora i Skrämba-
hult kunne trolle lite te husbehov, inte så lite för resten,
efter va de påsto. Ja va allri hos va. Men Lena i Lann
hade väl hos va och kommit över tygsko på å då hade hon
bakt in i kringlanså den ga hon jahan på brållan. Men han
trodde Lena om dålighet å åt i inte upp kringlan. När han
gick hem ätte dansen, ga mötte han Kallaborgens store
sugga som kommit lös av henne ga han kringlan.
Du tro då ble liv i suggan. När hon svåst var siste biten
sätte hon ätte Johan i största fart. Hon hade kon tänka,
blett gla ved honom, anen hann sprang för beinnande
livet, å han kommen te stranshoppade han över kalv-
dörren, å när han skulle slå igen den önsa halvörren
sätte leggan framklävarne sådellan för att kappia ätte,
anen han klände te så när han tydde, så suggan

strek te. Men Johan gick upp på vinden och skulle lägga sig
och då så han hur hon gång på gång försökte gå upp te
honon, men då kunde hon ju ej förstås.

Sådan var emellåt Kalle Svenssons berättelse och jag gav
honon en penning och beqväm var vi nöjda.